

aabnet. Torben Dihmer traadte besværligt over Tærskelen.

Asmus Hagen blev et Øjeblik staaende uden at sige noget. Saa vel forberedt han havde været, studsede han dog nu ved Synet.

»Hvordan kommer du her?« spurgte Torben og blev staaende i Døren, idet han støttede sig til Karmen med den ene Haand. Han stod der med sænket Hoved i en falmet Slaabrok af brunt Klæde og havde store, graa Filtsko paa Fødderne.

»Torben! Gamle Ven!« udbrød Asmus og gik hen imod ham med udbredte Arme.

»Kom mig ikke for nær!« sagde Torben og holdt en Haand ud fra sig. »Jeg stinker allerede!«

»Aa Snak! Jeg er netop ganske overrasket over, hvor rask du ser ud. Du har sandelig holdt dig tapper!«

Han lagde sine Hænder op paa Vennens Skuldre; men ved denne fortrolige Berøring kom Torben til at skælve. Det saae et Øjeblik ud, som om han skulde overvældes af sin Bevægelse; men han mandede sig op og slap Dørkarmen for at gaa ind i Stuen. Han kom dog ikke langt, før det svimlede for ham. Han havde undset sig ved at vise sig for Vennen med sin Gammelmandskæp, og nu kunde han pludselig ikke komme af Pletten. Asmus Hagen maatte tage ham under Armen og føre ham hen til hans Læne-